Monika Hašková

VŠICHNI MUŽI JEDNOU RANOU

KNIHA O CITECH, KTERÉ ŽENÁM PO TŘICÍTCE HRAJÍ NA NERVY

Všichni muži jednou ranou

Vyšlo také v tištěné verzi

Monika Hašková

Všichni muži jednou ranou – e-kniha
Copyright © CZECH NEWS CENTER, a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Monika Hašková

VŠICHNI MUŽI JEDNOU RANOU

© Monika Hašková
ISBN tištěné verze 978-80-53030-93-9
ISBN ePUB: 978-80-7710-043-4
ISBN MOBI: 978-80-7710-044-1
ISBN ePDF: 978-80-7710-042-7

„Nejlepší je zamilovat se sám do sebe," tvrdí citový sobec a jde neochvějně příkladem. Tato na první pohled nesmyslná rada může pod tíhou okolností nabývat na významu…

Příběh žen, které chtějí lásku.
A dostávají muže.

KAPITOLA 1

Pavla

Tichou obytnou čtvrtí plnou zahrad projížděl nablýskaný vůz a před jedním z rodinných domů zastavil. Mladý muž pustil luxusní volant z bílé kůže a vášnivě objal svou spolujezdkyni. Pavla byla v sedmém nebi. Kdo by taky nebyl. Muž byl hezký. Dokonce velmi přitažlivý: okouzlující úsměv, modré oči, tmavé vlasy… a ta dokonalá vůně jeho parfému! Pavla zkrátka konečně našla gentlemana. V dnešní době se jí tedy stal doslova zázrak. A tento zázrak si přitáhl její obličej ke svému a začal ji vášnivě líbat. Nemělo to chybu. Pavla zapomněla na celý svět, zavřela oči a nechala se unášet romantikou noci a krásou okamžiku. Mladíkovy polibky nabíraly na omamné síle a s každým jedním Pavla upadala víc a víc do sladkých pocitů podmanivé erotické bezmoci se kontrolovat.

Vtom ji muž prudce pustil. Jak nečekaně povolil pevné stisknutí, tak Pavla setrvačností narazila do zpětného zrcátka. Překvapeně se na mladíka podívala. Ten nasadil provinilý výraz.

„Počkej, počkej, musím ti něco říct," vydechl ustaraně.

Pavla rychle ovládla překvapení a s napětím se dívala mladíkovi do očí v očekávání, co jí poví.

„Ono to sice ze mě poleze jako z chlupaté deky, ale musím to říct hned," dodával si odvahy.

Pavla se na něj povzbudivě usmála. To nevěděla, co ji čeká. Mladík znovu rychle zhluboka vydechl.

„Hele, já mám přítelkyni."

Pavla nevěřícně zvedla obočí. Kdyby to uměla, tak by snad i hvízdla. Nečekaný šok jí nepříjemně sevřel žaludek. Na chvilku měla pocit, že se jí rozskočí hlava. Zato on se hezky pousmál a něžným pohybem vzal pramen jejích vlasů mezi prsty. Pak na ni rošťácky mrknul, změnil tón a hodil se do pohody.

„Ale to vůbec nevadí… klidně můžeme jít k tobě. Jenom bych byl nerad, kdyby se to dozvěděla, protože ji miluji," dodal, jako kdyby o nic nešlo.

Pavla zkameněla šokem. Vůbec netušila co na to říct. Dívala se jen rezignovaně před sebe a pak pokrčila rameny.

„Nooo… myslím, že jsou tenhle týden slevy… půjdu nakupovat."

Teď se na Pavlu podíval nechápavě krasavec vedle ní. Nechápal, o čem to Pavla mluví. Kdyby ji trochu znal, věděl by, že hovoří skutečně o nákupech a o slevách. Tedy o jediné radosti, která ji v tu chvíli napadla. Nechtěla dávat krasavci najevo, jak jí jeho sdělení urazilo. Jak jí připadalo příšerné. Nechtěla se s ním ani hádat. Chtěla jen rychle pryč z celé té trapné situace do míst, kde jí bude o poznání líp a kde přijde na jiné myšlenky: do obchodů.

Krasavec Pavlu totiž dokonce vůbec neznal. A netušil, že není pro dámu, za jakou se Pavla vždy pokládala, prvním šokem ani zklamáním. A neměl ani zdání, kolik peněz už Pavla utratila za nákupy luxusního zboží, kterým své nezdary v hledání partnera pravidelně léčila.

KAPITOLA 2

Ema

Ema upírala pohled před sebe. Ani nevnímala, jestli sedí nebo leží, hlavně že byla na kanapíčku u psycholožky. Jako vždy se potřebovala vypovídat a hlavně: potřebovala znát názor odbornice na to, co má dělat. Sbírala co nejvíce názorů, a tak si posilovala svůj hlavní problém – nerozhodnost. Vždy nad vším váhala, donekonečna zvažovala pro a proti, neustále hledala na všem pozitiva. Jenže i na tom špatném. A tak většinu času stála na místě… A v jednom takovém bodu už dlouhodobě byla i v lásce.

„Copak je to tak nepochopitelné, že chci, aby otec mého dítěte byl oporou a taky zábavný… aspoň trochu?" zeptala se obrýlené psycholožky.

Ema položila otázku s velkým „O" a upřela na psycholožku naléhavý pohled. Suše vypadající žena ve středních letech s ostře řezanými rysy se na ni ale dívala přísně. Aspoň to tak Emě v tu chvíli připadalo.

„Vy máte dítě?" dotázala se.

Taková otázka místo nějaké rozumné odpovědi Emu donutila se posadit. V hlase potlačovala podrážděnost.

„No… to tedy nemám… Právě proto, že vybírám toho otce přece."

Psycholožka si povzdechla. Jako kdyby už byla z Emy sama unavená.

„Ale vy na výběr máte, tedy oproti jiným. Víte, jak se to říká: kdo vybírá, ten přebere… Musíte se toho váhání zbavit. Buďte realistka," promlouvala k Emě bez emocí v hlase.

Ema odevzdaně hleděla před sebe.

„Tohle mi Otto pořád říká taky. Být realistka… ale jak se to dělá? Tady je každá rada drahá," povzdechla si.

Psycholožka se podívala na hodinky na zápěstí a pokývala hlavou.

„Dneska je to za tisíc, jako vždycky."

Ema vylovila z kabelky peněženku, a když podávala psycholožce bankovky, jen pro sebe tiše vydechla.

„U Otty je to zadarmo."

KAPITOLA 3

Andrea

Gynekoložka v bílém plášti podávala Andree recept. Byla jako vždy velmi netaktní a sebestředná. Andrea na to byla už zvyklá a chodila k ní jen proto, že byla uznávanou a pečlivou profesionálkou v oboru. Tentokrát začala Andree dávat za příklad samu sebe.

„No prosím vás, to je tedy zajímavé, mně je šedesát, a funguji jako hodinky, a vy ve svém věku máte výpadky vaječníků. Budete mít holt větší problém otěhotnět. To JÁ nikdy neměla."

Andrea se snažila odpovědět stejně suverénním tónem:

„Gratuluji… ale co mám dělat? Přítel pracuje v zahraničí, vidíme se málo."

Gynekoložka mávla nad Andreou rukou a významně pokrčila rameny.

„Tak to už vůůůbec neotěhotníte. To JÁ mám manžela celý život hezky doma."

Andrea netušila, jak má vhodně reagovat, tak jen vydechla a znovu pogratulovala gynekoložce k úspěchu:

„Gratuluji."

Zasunula si recept do kabelky a radši se rychle rozloučila. Ta baba moc taktu nepobrala, říkala si v duchu. Jí se to řekne, mít manžela a mít ho celý život hezky doma. To by o svého milovaného Arnieho přišla hned, kdyby ho nutila vzdát se kariéry a namísto svobodného života s ní sedět doma. Ale chce vůbec ona sama *už* sedět doma? Položila si tuto otázku snad už po tisící dvacáté druhé. A musela se usmát, protože odpověď byla NE. Zatím ještě ne. Radši ne.

Mnohem lepší je mít přítele, ale i dost času sama na sebe, na kamarádky, kafíčka a kino… zkrátka na všechny radosti. Jenže tu bylo velké ALE. A to „ALE" byla obava, že ta netaktní, nediplomatická a vychloubačná gynekologická baba může mít pravdu v tom, že nikdy neotěhotní. Andrea měla dlouhodobě úplně rozházený cyklus, který klidně dokázal vynechat i pár měsíců. A Arnie? Ten trávil většinu času v Německu, kde vedl pobočku firmy svého otce. Dostal od něho šanci něco vybudovat sám, a to se podle Arnieho neodmítá. Čím byla Andrea starší, tím měla příležitostí k otěhotnění míň a míň. Přesto se ale rozhodla zachovat klid a těšit se na to, že jednou, v pravý čas, ona i Arnie dospějí tak daleko, že oba udělají všechno pro to, aby spolu vytvořili šťastnou rodinu. Co na tom, že to bude trochu později než u jiných? Nic. Možná o hodně později? Taky nevadí, uklidňovala se. No jo, ale jen aby to nebylo tak pozdě, že ona neotěhotní vůbec a Arnie uteče za mladší. To by Andreu porazilo! Ale hned se snažila vymazat takové starosti z hlavy. Navíc její kamarádky taky nikam nespěchají, uklidňovala se. Pavla dokonce ještě ani nikoho nemá, protože hledá svůj ideál. Dáma, co hledá gentlemana. A Ema? Ta sice má Ottu, spolehlivého partnera pro rodinu, jenže sama je praštěná a Otto je pro ni praštěný málo. A to může u někoho tak rozevlátého, jako je Ema, představovat problém. Andrea odhadovala, že Ema bude dítě oddalovat, dokud nepřijde na to, že dítě potřebuje spíš otce zodpovědného než vtipného. Navíc byla Ema extrémně váhavá. U každého rozhodnutí jí trvalo věčnost zvážit pro a proti. To se týkalo i maličkostí, jestli si dát kávu, nebo čaj. Bylo tedy velmi pravděpodobné, že rozhodnout se pro ten správný okamžik stát se matkou bude u Emy téma na dlouhé roky. A to bez ohledu na tikající biologické hodiny. Zkrátka, času dost, tedy celkem ještě dost, ujišťovala se Andrea.

KAPITOLA 4

Účinný lék

Luxusní obchod dýchal posvátnou úctou ke vkusu. Pavla si prohlížela krásnou kabelku Prada. Béžovou, z jemné pravé kůže. Přivoněla k ní, jako kdyby chtěla nasát vůni luxusu. Podívala se na prodavačku a usmála se.

„Tak já si ji vezmu."

Při těch slovech projela Pavlou od hlavy až k patě čistá radost. Bude ji mít. Takový krásný kousek… Ne že by neměla už velkou sbírku podobných kabelek, ale tato je jiná. Každá nová kabelka má svou osobitost, své kouzlo a vůni novoty. To Pavla vždycky milovala. Prodavačka vykouzlila ve tváři profesionální znalecký výraz a přikývla.

„Děláte dobře. My ženy se musíme umět odměnit za úspěšný den."

Pavla sklopila oči a prodavačce se přiznala, že za úspěšný den to nebude.

„Já se musím odškodnit za neúspěšné rande."

KAPITOLA 5

Jolana

Matúš narovnával do auta velké kufry. Otočil se k Jolaně, která ho smutně pozorovala z chodníku. Popojížděla kočárkem s malinkou Editkou sem a tam. Najednou se ozvalo prsk a kočárku odpadlo přední kolo. Jolana leknutím nadskočila a kočárek pevně chytila rukama. Matúš se k němu hned přitočil a začal zkoumat, jak ho nasadit zpátky. Jolana ho pozorovala a byla rozpadem kočárku vyděšená.

„Čo sa to deje???"

Matúš kolečko šikovně nasadil a ověřil, jestli na kočárku jakž takž drží. Pak se otočil k Jolaně a udělal pár kroků, aby ji mohl obejmout. Při tom ji povzbuzoval.

„To sú tie veci po cudzích deťoch… ale neboj, budeme mať na nové, hned ako splatíme tú hypotéku."

Jolana se k Matúšovi láskyplně tiskla. Smutně zašeptala:

„Ale prečo musíš mať prácu až v Košiciach? Taká diaľka…"

Matúš se spiklenecky usmál.

„Pretože som z Košíc, vďaka tomu tam mám dobrých kamarátov a vďaka nim zasa skvelú prácu. Je to projekt len na pár mesiacov, ale vďaka nemu si nemusíme požičiavať."

Jolana rezignovaně, s pohledem upřeným nepřítomně před sebe, navázala na samé „vďaka":

„Hm, tak vďaka vďaka."

Matúš pohladil Jolanu po bříšku.

„Budem jazdiť, ako to pôjde, a do narodenia Editkinej sestričky mám dosť času si nájsť dobrú prácu tu v Prahe…"

Jolana se podívala na miminko v kočárku a pohladila si rostoucí bříško. Snažila se nedat Matúšovi najevo, jak ji jeho odjezd trápí. Nechtěla ho stresovat, protože věděla, že všechno dělá s těmi nejlepšími úmysly, a především kvůli nim. Za nový byt byla šťastná a přemlouvala sama sebe, aby to brala pozitivně. Jako nutnou daň za nový domov. Všechno navíc bylo jen dočasně. Už se nemohla dočkat, až se s Matúšem konečně vezmou a až budou všichni spolu. Vidina radostné budoucnosti bylo to jediné, k čemu se ve chvíli loučení upínala. Editka spala, ta byla spokojená, a upínala se jen k plyšáčkům ve snu.

KAPITOLA 6

Záchranná akce

1

Návštěva kina byla pro kamarádky Emu, Andreu i Pavlu pravidelným rituálem, který milovaly. Pokud tedy bylo do kina na co jít. Tentokrát věřily, že se mají na co těšit, a tak se vypravily na skleničku a pak směr Slovanský dům. Andrea nasadila tempo, nerada chodila kamkoli na poslední chvíli. Na rozdíl od Emy, které byly časové rezervy celkem jedno, ale Andree se snažila vyhovět. Obě měly sandály, tak se jim šlo dobře, zatímco Pavla v elegantních lodičkách na vysokém podpatku za nimi vlála. Navíc občas neodolala některé z výloh, které ji přitahovaly jako magnet. V jednu chvíli klopýtla a na lakované lodičce se objevila šmouha. Neváhala z lakované kabelky vyndat set na čištění brýlí, nastříkat sprej na hadříček a botu si vyleštila. Andrea se otočila a zvedla oči v sloup. Radši nic neřekla a šla dál. Ema na Pavlu počkala, a ta ji doběhla. Neuběhla ani chvilka a Pavla zase zpomalila u výlohy se šperky. Jeden ji zaujal tak, že se při touze podívat se na něj blíž pořádně práskla do hlavy o sklo výlohy. Vůbec si ho totiž nevšimla a prudký pohyb hlavou udělal své. Chudák se lekla a uskočila. Kamarádky si ničeho z toho nevšimly, a tak se Pavla rozhodla doběhnout je a už se jich držet.

2

O pár minut dřív se Jolana prodírala uličkami v neútulném rozlehlém second handu. Před sebou postrkovala kočárek a přes ruku měla přehozeno několik šatů. Zastavila se s nimi u zrcadla a přikládala je k sobě, aby snadno zjistila, že jí nic nesedne. Její postava se už zakulacovala a Jolana si moc přála vypadat co nejlépe, aby se Matúšovi líbila. Když už se mají vidět dočasně jen málo, tak ať je aspoň co nejhezčí. Otráveně vrátila šaty na místo, a když vyšla ven, zamířila do obchodu s velkým nápisem Slevy. Tam už se jí oči rozzářily, protože modely vypadaly k světu.

Za pultíkem u pokladny stála mladičká a velmi silně nalíčená prodavačka. Věnovala se telefonování se svým přítelem, který ji právě něčím rozčiloval. Vyčítala mu nesplněné sliby. Jolana na ni z dálky gestikulovala, že si bere troje šaty do kabinky. Kočárek sice nechala před ní, ale přes stojany plné kostýmků nebyl vůbec vidět. Stejně to bylo celé jedno, protože prodavačku zajímal jen milenec na drátě. Jolany by si nevšimla, ani kdyby do butiku přijela na traktoru.

3

Jolana situaci vyhodnotila tak, že má na zkoušení dost času i klidu. Nesnášela prodavačky, které bez vyzvání strkají do kabinky hlavu a vnucují svůj názor, že ji model „rozzáří". Zkoušela si jedny šaty po druhých. Kvůli rostoucímu bříšku se do nich nemohla vejít. Do posledních se sice nasoukala, ale pro změnu v nich uvízla. Nešlo to tam,

ani zpátky. Namáhavé vyprošťování ji zmohlo a potřebovala si odpočinout. Posadila se na stoličku, oddechovala a studovala visačky. Byly to nesmyslné celé svazky lístečků. V podstatě látková kniha. Hledala výrobce. Rozhodla se nekupovat nic z Číny. Z principu. Tím si ale naběhla a hrozilo, že bude chodit nahatá. Při čtení bleších písmen ji zmohla únava a začala zívat. V jejím stavu nic zvláštního. Byla teď schopná usnout i vestoje. Prakticky kdekoli.

4

Dveře obchodu se rozletěly a objevil se v nich temperamentní tmavovlasý mladík. Byl prototypem pohledného charismatického muže, kterému se těžko odolává. Upřeně se zadíval na prodavačku. Ta vzhlédla od své bohulibé činnosti, lakování nehtů, a na tváři se jí rozlil široký úsměv. Vystartovala jako raketa a s mokrými nehty skočila mladíkovi do náruče.

Mladík ji začal líbat.

„Tak co, překvapil jsem tě?" vyzvídal.

Prodavačka nadšeně kývala hlavou a omlouvala se, že na něho byla v telefonu tak protivná. Mladíka řeči moc nazajímaly, tedy spíš než její řeči ho zajímalo její tělo. Akčně ji popadl a odnášel ke dveřím ven. Prodavačka byla blahem bez sebe. Rychle mrkla na hodinky a vykulila oči.

„Jéé, hned mě vrať zpátky. Jako zpátky na zem. Ještě mám deset minut do zavíračky… tak počkej," přesvědčovala mladíka.

Ten byl ale netrpělivý a prudce svou milou objal. Hlavy měli těsně u sebe, a on jí smyslně šeptal do ucha.

„Ale já nechci čekat. Víš, co se toho dá za deset minut stihnout?“

Prodavačka byla z přítele celá pryč a jen se pubertálně chichotala, vše bylo ztraceno. Natáhla se přes pultík, pod kterým měla tašku.

„Ale jestli se to dozví šéfka…“ strachovala se.

Mladík už ji sunul ke dveřím, když vtom se prodavačka znovu zarazila a chtěla se vrátit.

„Ještě alarm,“ vzpomněla si v poslední chvíli.

Mladík ji popadl znovu, tentokrát pevně za ruku a táhl ji pryč.

„Pojď, kašli na to, k čemu je v sekáči alarm,“ řekl s despektem v hlase.

Mladíkem zcela opojená prodavačka alespoň rychle zamkla a oba pádili pryč. Nastalo hrobové ticho. Prodavačka samozřejmě zapomněla na kontrolu zkušebních kabinek.

5

Jolana ve své kabince mezitím usnula. Probudila se a ztuhla. Ticho ji zneklidnilo. Poodhrnula kousek závěsu a nakoukla ven. A tam nic. Ticho. Prudce rozhrnula celý závěs a neviděla nic jiného než prázdný krám. Zpanikařila a zděšeně zavolala do opuštěného prostoru.

„No halóóó!??“

Na výkřik reagovalo jen miminko Editka. Probudila se. Kupodivu neplakala, ale cosi roztomile zažvatlala, jako kdyby chtěla říct: Ticho! Jolana se k ní otočila a omluvně vyhrkla:

„Promiň.“

6

Andrea, Pavla a Ema svižně kráčely ulicí. Pavla jen tak z dálky pokukovala dál po výlohách jako obvykle. U jedné ale zůstala nevěřícně stát. Zavolala na kamarádky, které ji mezitím předešly.

„Holky, pojďte sem!“

Andrea držela tempo a jen křikla na Pavlu:

„Pavlo, nech obchody, zmeškáme kino!“

Ema neměla to srdce Pavle utéct, tak se k ní vrátila. Andrea se k ní neochotně přidala. Všechny stály před výlohou a udiveně sledovaly, jak v ní na ně mává nějaká ženská. Vypadala při tom dost zoufale. Jolana taky zoufalá byla a hledala v kolemjdoucí partě mladých dam spásu. Pavla zamyšleně pronesla:

„Co tam ta holka dělá? To je prodavačka?“

Jolana zoufale vrtěla hlavou. Přes sklo nebylo téměř vůbec nic slyšet. Jolana vzala z kabelky kus papíru a cosi na něj naškrábala. Potom papír přitiskla k výloze, aby to bylo možné přečíst zvenku. Ema mhouřila oči na papír a slabikovala nahlas, co vidí.

„Po-môž-te mi, som zá-kaz-níč-ka, za-mkli ma tu omy--lom. Mám vy-bi-tý mo-bil.“

Ema pokrčila bezradně rameny a plna pochopení pro dramatickou situaci s lítostí v hlase vydechla.

„Tak to je *zákazníčka*… a bez baterky.“

Andrea ji zlehka odstrčila. Mrkla na lístek a zvesela vyhrkla na Pavlu:

„Téhle ženské se splnil tvůj sen, Pavlo! Je zamčená v butiku.“

Pavla se s despektem ohradila.

„Tohle ale bohužel NENÍ butik.“

Mezitím se šla Ema podívat na dveře, kde bývá vyobrazena otevírací doba. Uvedeno tam ale nebylo nic, kromě IČO a jména vedoucí. Ema se podívala na Pavlu s Andreou a vyzvala je k činu.

„No, tak snad jí pomůžeme ven, ne? Ale tady není žádný telefon, nic. Jméno odpovědné vedoucí: Hana Opatrná."

Andrea se situací bavila a dál se vyžívala v ironii, která jí byla vlastní.

„No tak co, WC tam má, tak vydrží do rána, až přijdou otevřít. Zatím si to tam může všechno zkusit…" Pak se zamyslela a dodala: „A může to i kombinovat."

Jolana mezitím zevnitř zabušila na sklo výlohy. Tím připoutala pozornost všech tří kamarádek. Rozevlátým gestem ukázala na kočárek za sebou, názorně z něj vyndala miminko Editku a ukázala ho ve vzduchu ve výloze. Ema vrhla na Andreu významný pohled, aby se smilovala a něco proboha udělala, protože Ema sama si jako vždy neví rady. Andrea zvedla oči v sloup, vyndala z kabelky mobil, aby vyťukala krátké číslo.

„Volám informace. 1188, ať seženou majitele, chytráci. Nebo pak policii, ať tu výlohu vyrazí."

KAPITOLA 7

Oslava

1

Vysvobozená Jolana byla celé té eskapádě zpětně vděčná. Měla totiž pocit, že jí tím do života nečekaně vešly rovnou tři kamarádky. Žádné v Čechách neměla. Pocházela ze Slovenska, a i když v Praze studovala, všechny spolužačky se buď rozprchly do světa, nebo nestály za nic. Navíc na univerzitě potkala Matúše, no a velká láska jí nahradila všechny ostatní. Od chvíle, kdy přišla na svět Editka, neměla už čas vůbec na nic než na miminko a domácnost. O svých záchranářkách Matúšovi nadšeně vyprávěla a samozřejmě je chtěla seznámit. S Matúšem byli zasnoubeni, ale žádná oslava zatím neproběhla, a tak se Jolana rozhodla malou oslavičku uspořádat a při té příležitosti pozvat nové kámošky i s partnery.

2

Otto s velmi vážným výrazem řídil svůj firemní vůz. Ema se na sedadle spolujezdce líčila. Otto neměl nijak dobrou náladu a dával svou nelibost najevo.

„Emičko, a to nás musela ta tvoje známá zvát oba?“ zeptal se otráveně.

Ema tušila, že to bude pro Ottu problém. Nevyhledával prakticky žádné společenské události, a pokud už na nějakou musel, pak čistě z pracovních důvodů. To ano, pokud

šlo o práci, byl schopen překousnout leccos. Záleželo mu na kariéře. Nutno dodat, že nejen kvůli svému dobrému pocitu, ale taky kvůli pocitu odpovědnosti jako budoucí hlavy rodiny. Jít se nuceně bavit mezi cizí lidi „jen tak" pro něj bylo celkem peklo. Ema se snažila Ottu za každou cenu dotlačit do radosti z bezstarostných volnočasových akcí, a tahle byla jednou z nich.

„To není známá, ale naše nová kamarádka… kupodivu už matka. A slaví zasnoubení… Párová událost si žádá páry," snažila se Ema Ottu dobře naladit.

Pak se odmlčela a po chvíli nahlas meditovala uklidňujícím tónem.

„Je víkend. Tak snad nemusíš litovat, že ho jednou nemáš pracovní. Trošku se odreaguješ… A oni jsou vážně milí."

Otto se ošil.

„Milí… milí… a co on je zač? Myslím, čím vůbec je, jakou má pracovní pozici?"

Ema vzdychla.

„No jo, pozice… já vlastně Otto ani přesně nevím, snad je důležitější, že mají miminko, jsou šťastní, chtějí se vzít a chtějí to s námi sdílet."

Otto kroutil hlavou, jako kdyby Emu absolutně nevnímal.

„Co je tohle za odpovědnost? To snad měli udělat obráceně, ne? Pěkně se vzít a potom naplánovat potomka. Jako to hezky uděláme my…" komentoval situaci.

Ema byla z Otty už unavená, ale snažila se mu všechno v dobrém vysvětlit.

„Každý nemusí mít na všechno plán jako ty. Jak postoupí v kariéře, kolik kilometrů uběhne na spinningu, o kolik kilo musí zhubnout…"

„To je disciplína, Emičko, DIS-CI-PLÍ-NA – měla bys to ocenit… a hlavně se jí konečně naučit. Já i tvůj otec bychom to uvítali. Tvůj bratr Arnie jistě taky," cepoval svou partnerku Otto.

Ema vzdychla. Bylo vidět, že především slovo „disciplína" ji nijak neoslnilo. Dokonce se lehce otřepala.

„Ty, Otto, poslouchej, ty kdyby ses narodil místo Arnieho, tak by byl táta štěstím bez sebe! Ale to bychom spolu nemohli chodit. A to by byla škoda, ne?"

Ema chtěla být vtipná, ale místo toho se jí v tu chvíli objevil ve tváři zamyšlený výraz, jako kdyby sama pochybovala o tom, co právě řekla.

3

Andrea vycházela z domu. Držela se za ruku s Arniem a tulila se k němu. Arnie nesl elegantní kufřík. Oběma to spolu moc slušelo. Arnie měl moderní sestřih, hladce oholenou tvář a krásně voněl. Andrea vedle něho měla pocit, že má co dohánět, aby působila taky tak úhledně a pohledně. Oba nastoupili do přistaveného žlutého taxíku.

Arnie se v autě pohodlně usadil a s jasným povelem se lehce naklonil směrem k řidiči.

„Na letiště."

Andrea sebou cukla a překvapeně vykulila oči.

„Počkej! Arnie, jedeme přece napřed k Jolaně, popřát jí k zásnubám!"

Arnie byl zmatený. Zamračil se a pátral v paměti, o čem to Andrea mluví. Nakonec mu všechno došlo.

„Jejeje… Myšičko… já na to úplně zapomněl a za hodinu mi to letí… volali z Mnichova, že máme ve firmě

problém. To víš, Němci, všechno musí klapat," omlouval svou chybu.

Andrea se nestačila divit. Arnie začal vzniklou nemilou situaci žehlit. Andreu nejdřív něžně políbil.

„Mě to tak mrzí… opravdu… Myslel jsem, že mě prostě doprovázíš na letiště…"

Andrea odevzdaně kývla hlavou, jako kdyby se jí to stávalo denně, a vyhrkla na řidiče.

„No, tak já zase vystoupím."

Načež Andrea rázně vystoupila z taxíku a svižným gestem zabouchla dvířka. Odjíždějícímu vozu poslala vzdušný polibek patřící Arniemu. Rozešla se na opačnou stranu a nevěřícně kroutila nad Arniem hlavou. Zase se to v ní pralo. Zase intenzivně cítila, že ji Arnie nebere vážně. A co se v ní tedy pralo? Rozmrzelost z toho, že Arnie návštěvu u Jolany úplně vytěsnil z hlavy, a otázka, jestli jí vztah s ním nedává na druhou stranu pocit svobody. Na té jí vždy záleželo. Arniemu konec konců taky. Nenechal by se omezovat. Vtom k ní taxík zacouval zpátky. Z něho rychle vystoupil Arnie, doběhl Andreu a pevně ji objal.

„No tak, nezlob se. To víš, táta mi svěřil vedení své nejlepší zahraniční pobočky, abych mu ukázal, co umím," omlouval se.

Andrea pocítila radostnou úlevu, že ji nenechal jen tak odejít. Přesto si neodpustila zmínit jinou starost, kterou měla.

„Hm… nebo spíš, aby tě poslal co nejdál ode mě, protože chce pro svého syna někoho mnohem víc než jen svou sekretářku."

Arnie pohladil Andreu po vlasech.

„Ty jsi ale blázínek… Vynahradím ti to, uvidíš," chlácholil ji.

Andrea jen pokrčila rameny.

„No, dneska to asi už nebude, tak snad příště…“

Arnie Andreu znovu objal a chvilku ji držel v náručí. Než naskočil do taxíku, oba si ještě poslali vzdušný polibek.

4

Otto dál soustředěně řídil. Ema mezitím vyndala z papírové tašky dva kelímky s kávou a koblihy. Do jedné se zakousla. Otto to zaregistroval s údivem. Jednak neměl rád, když mu někdo v autě drobil, a jednak nečekal, že se Ema začne před návštěvou na poslední chvíli něčím tláskat.

„Proč teď jíš? Vždyť jedeme na tu oslavu, ne?“

Ema už měla tváře nabobtnalé lahodnou koblihou, a sotva jí bylo rozumět.

„Z ohleduplnosti. Nemůžeme je tam vyjíst, to se nehodí… oni, chudáci, musí šetřit. Hypotéka, dítě… další na cestě…“

Když Otto uslyšel „další na cestě“, tak sebou škubnul a zhluboka se nadechnul.

„Cože? Další na cestě? To jsi mi snad ani neměla říkat tohle. Já bych si toho chlapa podal… Nulová zodpovědnost! Nulová!“

Ema odložila koblihu, opatrně vyndala ze sáčku další, vzala kelímek s kávou a obojí současně podávala Ottovi, do každé ruky něco. Chtěla ho tím, že mu taky nabídne, trochu zklidnit.

„Dej si, aspoň jednu koblihu… A taky kafe!“

Otto se mračil.

„Emičko, já přece nemůžu!“

Ema tušila, odkud vítr vane. Otto chtěl zapracovat na figuře a držet krok s kolegy v práci, kteří sledovali trendy a chtě nechtě milovali fitness.

„Jo ty jako držíš nějakou dietu?“ zeptala se se zájmem.

Na praktikovi Ottovi bylo vidět, jak se musí ovládat. O dietu tedy nešlo.

„Ne, volant… Emičko, já držím volant…“

Ema se zarazila a Otto radši už mlčel, protože ho Ema svou nepraktičností uměla totálně uzemnit. A to se jí právě zase úspěšně povedlo.

5

Maličká Editka si užívala pobyt ve své útulné kolíbce. Trochu ji ale rušilo divadlo, které se jí odehrávalo před obličejíčkem: kupily se tam nad ní cizí ženské a nenechaly ji spát. A nebyly jimi nikdo jiný než Andrea, Ema a Pavla. Jedna po druhé se začaly na miminko pitvořit, jak už to dospělí často dělávají. Dělaly grimasy, měnily hlasy – a Editka sledovala jejich herecké etudy. Ema na to šla lyricky.

„No nazdar, broučku, ty misinkopisinko malá… láááááálalalalálááálalala…“

Vystřídala ji temperamentní Andrea. Prudce se vzdalovala a přibližovala k Editce a jako by ji strašila.

„ÁÁÁáááábudlikibudliki! ÁÁÁáááááábudlikibudliki! Já tě sním!“

Pavla se do kolíbky dívala naopak apaticky. Protože jako jediná neměla přítele, téma dětí jí na náladě nepřidávalo, a tak byla prostě věcná.

„Kdy jí nastřelíte ouška? Teď mají u Swarovského akci na náušnice."

Myslet na výlohu plnou šperků od Swarovského Pavle připadalo jako dobrý únik. Divadélko pragmatickým přístupem matky nečekaně ukončila Jolana. Přehodila Editce přes kolíbku plenu, jako kdyby se najednou zavřela opona.

„Tak, Editko, budeme spinkat… A my si připijeme!" otočila se s výzvou k hostům.

Jolana se v malém obýváčku radostně otočila směrem ke svým novým přátelům, kteří se tísnili kolem skromně prostřeného stolu. Celý byt Jolany a Matúše byl malý a jen velmi jednoduše a prakticky zařízený.

Matúš rozléval do skleniček sekt. Jolaně nalil jen legrační kapku, kterou odůvodnil s láskou v hlase.

„Miláčik, si nastávajúca matka a kojíš."

Jolana neprotestovala, jen zářivý výraz jí trochu ztuhnul v křeči. Ale co by nepřekousla abstinenci, když má tak krásné miminko, čeká další, a především když má tak hezkého, starostlivého, milujícího a vůbec po všech stránkách výjimečného Matúše. A konečně slaví zásnuby. To se to pak abstinuje snadno, šlo jí hlavou. Její vyvolený následně pronesl směrem ke skupince hostů, jako kdyby četl Jolaniny myšlenky:

„Chceme vás pozvať na svadbu. Tu by sme chceli mať už do roka."

Otto odevzdaně přikyvoval, ale malé rýpnutí si neodpustil. Podíval se na kolíbku a zkrátka mu to nedalo. Nahlas si povzdechl.

„Už?"

Ema do něho lehce kopla, aby mlčel. Otto ji poslechl, ale Matúšovi nic neuniklo. Začal s omluvným vysvětlováním.

„Ja viem, už sme sa mali vziať dávno. Ale splácame byt, na svet prišla Editka… A na svadbu nebol ešte čas… no a peniaze."

Jolana se k Matúšovi přitulila a doplnila jeho slova dalšími podrobnostmi.

„Nedávno tu v Prahe Matúš prišiel o prácu a musel narýchlo prijať inú až v Košiciach."

Matúš přikývl a dodal:

„Jedna kamarátka mi ju tam obratom dohodila. Bohužiaľ je to ďaleko, ale nič iné nám nezostalo."

Jolana v tu chvíli zůstala stát jako opařená. Slovo „kamarádka" ji zaskočilo. Zaskočilo je popravdě málo – přímo jí to vyrazilo dech. Dokonce se Matúše pustila a poodstoupila o krok od něho. Vyplynulo totiž, že se Matúš právě nechtěně podřekl. Jolana se sice snažila ovládat, ale v jejím hlase znělo rozčilení.

„Kamarátka?!?! Hovoril si, že to boli *kamaráti*!!!"

Matúš sklopil zrak, a tím jako kdyby jen potvrdil, že mu ujelo něco, co nechtěl. Vzít zpátky to už ale nemohl. Vtom jako vysvobození zazvonil domovní zvonek. Zaražená Jolana se teatrálně sebrala a šla otevřít. Holky na sebe udělaly grimasu, jako že právě proběhlo faux pas. Vtom se objevila ve dveřích Jolana s povadlou kytkou a za ní Číňan drobného vzrůstu. Všichni byli překvapeni. Ticho přerušil až sám Číňan šišlavou češtinou.

„Dóóóbry den…"

Ema zašeptala směrem k Andree:

„Kdo to je?"

Číňan otázku zaslechl a hned reagoval:

„… me meno Luan-Mao-Ping… A hledat Pafla."

Andrea se ochotně chytila iniciativy a začala překotně vysvětlovat.

„To je můj nový doktor čínské medicíny. A tak mě napadlo, aby když je z Číny, aby viděl, jak tady žijeme a tak… snad nevadí, že jsem ho taky pozvala."

Vzápětí se radostně ujala představování, a začala s ním u zaražené Pavly.

„Pavel tu sice žádný není, ale je tu Pavla…"

Znovu opakovala s důrazem na jméno Pavla.

„PAVLA to je."

Číňan přistoupil k Pavle s očima v úrovni jejích prsou a začal se culit jak měsíček na hnoji. Spokojeně vydechl.

„Páv. Páv… la."

Pavla se od svého výstřihu překvapeně podívala na Andreu, která na ni spiklenecky mrkla. Pavle vše docvaklo a raději odešla z místnosti. Nebylo moc možností kam, takže se objevila v kuchyni. Byla extrémně rozladěná. Natočila si vodu do skleničky a napila se. Vedle dřezu se vzápětí objevila taky Ema, která se uměla do Pavly vžít. Přišla ji uklidnit. Nestačila ani nic říct, protože Pavla ji předběhla.

„Mám už toho seznamování po krk. Nestačí, že zabíjím čas pitomými inzeráty, že mě Andrejka seznamuje s každým, kdo ji napadne, od svého instalatéra po zubaře, ještě mi teď začne dohazovat Eskymáky a osadníky z Papui Nové Guinei."

Do kuchyně vstoupila jako na zavolanou Andrea. Pavla na ni hned vyjela.

„Andreo, znovu ti výslovně zakazuji mě někomu dohazovat, už jsem z toho vážně příšerně unavená. A ještě ke všemu mě pekelně ztrapňuješ!"

Ema se jako vždycky plná empatie snažila situaci uklidňovat.

„Ale ona to Andrea myslí dobře…"

Pavla vykulila oči a vyhrkla zásadní otázku.

„Co mi to pomůže, že mě ztrapňuje v dobré víře?!“

Ema dál chápavě a smířlivě vysvětlovala situaci.

„Ty, Pavli, hledáš v dnešní době gentlemana, a to je trochu problém. Možná bys měla trošku slevit z nároků.“

To už Pavla podrážděně vyjela i na Emu:

„Aha! Takže chyba je vlastně ve mně! Nechci svobodné Číňany ani ženaté Evropany, chci normálního svobodného, hodného, inteligentního, pozorného, a pokud možno hezkého Čecha… no to jsem asi vážně divná!“

Pavla nasupeně odešla z kuchyně a nechala své kamarádky samotné v trapném tichu.

6

Matúš nutil Ottovi panáčka s čirou tekutinou. Zdálo se, že se mu tím daří prolomit bariéry. Otto se sice bránil, ale Matúš byl neoblomný.

„Tak eště jeden kapurkový…“

Otto netušil, co znamená výraz „kapurkový“, ale přišel mu zajímavý. Bránil se už spíš jen na oko.

„Ale já už bych neměl… nejsem zvyklý. Ale ta vaše slovenská borovička…“

„Tak už nechcem počuť žiadne výhovorky… Šup tam s tým érem!“ povzbuzoval ho Matúš.

Otto si ťuknul s Matúšem a s lehkým přemáháním do sebe kopnul panáčka. V tu chvíli se k nim připletl Luan-Mao-Ping s překvapivým dotazem.

„Hele, hele, je hezká?“

Otto vůbec nechápal, co měl Číňan na mysli, už se mu trochu rozjížděl pohled.

„Kdo?“

Luan-Mao-Ping ukázal na Pavlu, která se otráveně vracela do pokoje. Postavila se k nim zády, ale zůstala jim na doslech a zbystřila. Luan-Mao-Ping upřesnil položenou otázku:

„No tuta Páv…la…Pafla… ja tady v Evrope nevim, jestli nekdo hezky, nebo ne…“ postěžoval si.

Matúš se jen začal smát a nehodlal reagovat. Otto byl zaskočený, ale odpověděl.

„Jojo, buď klidný, je moc hezká.“

Matúš se nežinýroval a hned Ottovi nalil dalšího panáka. Tentokrát už Otta nutit nemusel, vypil ho na ex tak rychle, až to překvapilo i samotného Matúše.

7

Jolana přecházela z obýváku do ložnice a nesla v náručí Editku. Rozhodně nevypadala vesele.

Z kuchyně ji míjely Ema s Andreou. Ema měla vždy na takové výrazy radar. Hned vycítila, že něco není v pořádku.

„Tedy Editka je úžasná. Ty se tak máš… Nebo se něco děje?“ vyzvídala. Jolana se nechtěla před kamarádkami přetvařovat, a tak se jim svěřila.

„Ne, ne… tedy DOUFÁM, že se nic neděje… Aspoň ne nic zásadního.“

Andrea šla přímo k věci otázkou na tělo.

„No, a co se tedy děje ‚nezásadního‘?“

Jolana byla úplně rozhozená a marně se snažila uklidnit.

„Ále… Tu práci v Košicích nedohodili Matúšovi ani kamarádi, ani kamarádka, ale jeho bejvalka. Teď se mi

přiznal. Prý mě tím nechtěl zneklidňovat," vychrlila ze sebe informaci, která ji vyřčena nahlas znovu naprosto šokovala.

Jolana ukázala na své bříško a dodala.

„V mém stavu."

Andrea se zamračila. Tohle se jí vůbec nelíbilo a hned vyslovila naplno své podezření.

„No, a máš snad nějaký důvod být nervózní? Asi jo, co? Když mu dohodila práci, tak po něm pořád jede, řekla bych."

Tím samozřejmě Jolanu vůbec neuklidnila. Ema se jako vždy snažila najít pro situaci pochopení. Začala Jolanu utěšovat.

„Jolano, Matúš tě miluje, zasnoubili jste se, je to skvělý chlap. Tak bych mu věřila."

Jolana odnesla Editku do postýlky a udělala jí tam přítmí, aby mohla dcerka v klidu spát. Andrea byla na rozdíl od Emy dál prudce ostražitá. Mluvila sice tlumenějším hlasem, aby nevzbudila Editku, ale prudkost z ní byla cítit.

„Zasnoubení ještě není svatba. Jak ta ženská vypadá? Ta dobrosrdečná bejvalka, co mu nezištně dohodila práci milion kilometrů od tebe a vašeho dítěte?"

Jolana ironii přehlédla a poslušně Andree odpověděla.

„To je právě to nejhorší! Když spolu kdysi chodili, byla strašně hezká. Mimořádně hezká… ale teď prý je po všem. Ztloustla, odula a zestárla tak, že ji nemohl údajně ani poznat… Prý mám být úplně klidná."

Andree tím Jolana jen nahrála na další rýpavý, ale logický dotaz.

„A proč se tedy tenkrát rozešli, když byla tak krásná?"

Jolana dál poslušně odpovídala a vypadalo to, že chce především přesvědčit sama sebe, že jí Matúš nelže.

„Byla prý hysterka, a to Matúš nesnáší. Byla schopná všeho, jestliže něco neudělal podle ní. Když na něho žárlila, tak o něm dokonce šířila, že je pedofil. A nejhorší bylo, že když měla vztek, tak o něho s oblibou típala cigaretu."

Andrea se dál mračila, ale Ema vypadala uklidněně.

„Aha, tak to by byl přece blázen, kdyby od ní neutekl," uklidňovala Jolanu.

Ta se dívala nepřítomně před sebe, jako kdyby si představovala něco strašného. Bezbarvým hlasem zhodnotila svou situaci.

„A teď mu sehnala práci. A Matúš ji vzal, protože jsme s penězi v háji a potřebujeme nutně splatit hypotéku. Tohle je můj konec."

Vtom se z obývacího pokoje ozval veselý křik.

8

Andrea, Ema a Jolana vstoupily do obýváku. Jejich pozornost hned upoutal Luan-Mao-Ping, který názorně předváděl ostatním pánům a Pavle nějaké cviky bojového umění. Otto předcvičoval podle Číňana a s Matúšem se tomu smáli, protože už byli notně nacamraní. Hlavně tedy abstinent Otto. Emu to hodně překvapilo, a neodpustila si malé rýpnutí.

„Otto, takhle veselého tě vůbec neznám. Budu řídit. Tolik disciplíny v sobě najdu."

Otto se najednou na chvíli probral z alkoholového opojení a zodpovědně upozornil Emu.

„Doufám, že jsi nepila. Jestli jo, budeš mít malér ty."

Ema se instinktivně dotkla ukazováčkem svých rtů.

„Ale jak je to možné? Jak jsi na to přišel?" zeptala se.

Otto se potácel, kroutil nad Emou hlavou a utrousil.

„Na to jsem nemusel přijít. Na to přijde policie."

Ema vůbec nechápala, co to Otto říká za nesmysly a přisuzovala to jednoznačně jeho opilosti. Pro jistotu vyndala z kabelky malé zrcátko a začala si svoje rty prohlížet.

„Tedy to jsem ještě neslyšela, že by někdo měl z pití vína malé rty. To přece snad ani nejde," divila se.

Praktickou Andreu dokázala občas úplně nepraktická Ema vytočit. Tohle byl ten případ. Ukázala si rukou na čelo a snažila se Emu uklidnit.

„No jistě, po víně budeš mít malé rty a přijde na to policie… prosím tě, Emo, ty nepij, ty máš dost i bez pití. Otto přece říká, že ty bys měla malér."

Pavla se tím vším už jen začala bavit. Vtom se k ní přitočil Luan-Mao-Ping, posílen informací, že oslovuje opravdu hezkou ženu.

„Pavla, ty hezká!"

To Pavlu dokázalo znovu rozhodit. Jako kdyby si snad o sobě neměla myslet, že je hezká. Navíc mužům u ní šlo vždy o vzhled a prakticky o nic jiného. Vzala to jako lacinou prvoplánovou lichotku, na které už byla alergická. Využila proto nahrávku na smeč a vrátila mu pochybnost o kvalitě vzhledu.

„Jo… já hezká, a co ty? Jak mám vědět, kdo je v Asii za krasavce?"

Luan-Mao-Ping trochu zkameněl. Pak významně vykonal prudké gesto z bojového umění, aby udělal dojem. Pavla se lekla, a jak uskočila, vystříklo jí ze skleničky v ruce červené víno přímo na kabelku. Světlou, semišovou, elegantní a samozřejmě ukrutně drahou. Pavla se zoufale otočila na Andreu s Emou. Těm při pohledu na

rudé fleky na béžové kabelce taky zatrnulo hrůzou. Pavla k nim pronesla rozhodným hlasem:

„Koupím si novou. Protože stojí opravdu dost, tak doufám, že mi na ni půjčíte."

9

U chodníku před luxusním nájemním domem zaparkovalo auto. Vystoupily z něho Ema a Andrea. Uvnitř na sedadle spolujezdce zhrouceně seděl Otto a nevěděl o světě. Ema byla Andree vděčná za pomoc, ale dělala hrdinku.

„Andreo, tos nemusela, já bych to s ním přece nějak zvládla."

Andrea pomohla kamarádce ráda.

„Ale prosím tě, to nic není," odpověděla.

Společnými silami vytáhly Ottu z auta a opřely ho o sloupek plotu. Ten se k jeho sloupkům spokojeně přitulil jako mimino k plyšáčkovi. Ema si při pohledu na partnera povzdechla a Andrea si neodpustila pár poznámek:

„To jsou pořád přednášky o disciplíně a pořádku, a pak to dopadne takhle, co? Pálenku z něj můžeme ždímat."

Ema začala být trochu starostlivější.

„A myslíš, že bude v pohodě… jako jestli ho ta slovenská pálenka, jestli mu něco třeba nemohla udělat?" ujišťovala se. Andrea nad ním jen mávla rukou.

„Prosím tě, tak je to chlap ne, tak něco vydrží…"

Plácla při tom Ottu po ramenou. Ten se svalil jako balvan. Ema k němu hned přiskočila a vytáhla ho zpátky ke sloupku, kterého se jakž takž držel. Andrea si ho najednou přestala všímat a zamyslela se.

„Zato o Pavlu mám pořád strach," pronesla vážným hlasem.

Ema nechápala, co má Andrea na mysli.

„Jo? A proč?" zeptala se.

Andrea vypadala nezvykle ustaraně. Začala se Emě svěřovat se svými obavami o kamarádku.

„No, hodiny tikají… už z toho šílí a utrácí za blbosti tolik, že si za chvíli začne fakt půjčovat. Slyšela jsi ji, ne? A než tohle, tak jí radši toho pravého najdeme. Ať chce, nebo ne."

Na Emu začala obava o Pavlu doléhat postupně taky, zatímco Andrea temperamentně gestikulovala a naléhavě vysvětlovala situaci.

„To se často stává ženským, které mají frustraci z chlapů. Léčí si ji utrácením peněz. To jediné jim zvedne náladu. Jako němčinářka to budeš určitě znát… *Frustkauf*."

Ema se nepovažovala za extra schopnou němčinářku, přestože se jako tlumočnice němčiny živila. Nelze v této souvislosti opomenout fakt, že ji zaměstnával především táta Bez něho by moc zakázek neměla. Pojem „Frustkauf" slyšela poprvé, ale význam si v tomto případě dokázala snadno odvodit. Frust bude od frustrace a Kauf od kaufen, česky kupovat, na to by přišel každý blbec. Emu ale stejně stále nejvíc zaměstnával Otto. Přehodila si tašku přes rameno a zabouchla dvířka auta. To poslušně píplo a zamklo se. Ema s Andreou, každá z jedné strany, podepřely Ottu, prošly vrátky a sunuly se ke dveřím domu. Otto zatím s oběma cloumal ze strany na stranu a stále si sám pro sebe mumlal něco nesrozumitelného.

Ema s Andreou posadily Ottu s vypětím všech sil na schody u dveří. Ema se vydýchávala a při odemykání dveří začala Pavlu obhajovat.

„Ona se přece snaží, seznamuje se, Tinder ji zaplavil nápadníky a nic… tak co by měla ještě dělat?“

Do Andrey najednou zpátky vjela její obvyklá energie a rázně mávla rukou se slovy:

„Ona radši už nic… Ale my jo! A pořádně! Vlastně jí musíme pomoct, protože je to naše kamarádská povinnost. Něco prostě dělá špatně.“

„Špatně, špatně…“ ozvalo se za Andreou.

Byl to Otto, který tak Andree přitakával a který tak ovšem navíc hodnotil i svůj zdravotní stav, jako kdyby se snad mluvilo o něm. Andrea mu věnovala jen krátký pohled a vrátila se ke svému hlavnímu tématu. Začala do vyčerpané Emy doslova hučet rozhodnutí, ke kterému dospěla.

„Prostě dáme za ni inzerát my… My jí někoho vybereme a pak se domluvíme, aby se s ní seznámil sám nějak nenuceně… tedy když se mu ona bude líbit, to je jasné. Ale to ona bude, Pavla se líbí všem…“

Ema koulela nad tím nápadem očima a vůbec se jí nezdál reálný. Vlastně ho považovala za nesmysl.

„To je nějaké divné, to přece nemůže fungovat. Jak jí ho pak chceš narafičit? Vždyť to praskne,“ sdělila kamarádce své obavy.

Andreu ovšem Eminy výhrady vůbec nevyvedly z rovnováhy. Právě naopak. Rozhodila rukama se slovy:

„No a co? Tak to praskne… ale už budou spolu a my řekneme, že je to od nás dárek k narozeninám – vlastně jen ať ten chlap ví, jaké jsme kámošky, aspoň se tak nezapřou naše zásluhy. Já bych na jejím místě byla jedině ráda, že se o mě staráte.“

Unavená Ema neměla na takové výzvy energii, a tak jí přišlo snazší Andreu co nejdřív usměrnit.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Všichni muži jednou ranou **.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.